

Hồi 11

Trăng Trường An

Cũng như rất nhiều những vương triều của Trung Nguyên trong dĩ vãng, Đại Dận khai quốc chi quân là Thần Hi Đế đã chọn Trường An làm quốc đô --- Nơi đây "Mé tả trông vào sự ngăn trở của Hàm Cốc và Nhị Hào, trước mặt bằng vào núi Thái Hoa, Chung Nam che chắn; mé hữu lại có Bao Tà và Lũng Thủ hai vùng hiểm yếu, thêm hai dòng sông lớn Kinh - Vị chảy vào, đường rộng rẽ ba nhánh, lập mười hai cửa lớn", đích thực là nơi hưng thịnh áo mũ cân đai, quan sứ ra vào không ngớt¹.

Mười năm trấn thủ Đôn Hoàng, công tử Thư Dạ bước chân vào đế đô cũng chỉ một vài lần ít ỏi.

Nhưng mỗi lần lọt vào đế đô, y đều có một thứ cảm giác ngọt ngào nôn nao khôn tả.

Sự ngọt ngào đó là trọng lượng áp bức bản năng sinh tồn của y, khiến cho y giờ giờ phút phút giống như một con báo săn mồi co rụt lại dò thám tả hữu, bất chợt phóng lên chộp lấy người ta; mà thứ cảm giác khẩn trương đó lại là từ nơi ẩn bí nhất trong thâm tâm thoát ra --- Giữa những đèn hồng rượu xanh, ca vũ thanh bình, ẩn tàng mưa to gió lớn, hương thơm hòa lẫn mùi thối nát, nồng đậm đến mức phảng phất như bóng đêm không thể nào tiêu tán. Còn y, phải dùng thanh kiếm trong tay, chém dạt tất cả những gì thuộc cổ thành và đêm dài này!

Lâm trận quyết chiến, sự khẩn trương đánh cá sinh tử lại bộc phát, phảng phất trở về thời đại mười mấy năm trước tung hoành vùng Tây Vực! Đế đô Trường An dâng cho y một thứ cảm giác cực kỳ quen thuộc, một thứ cảm giác làm chủ, phảng phất y đã từng ngụp lặn giữa loạn cục như vậy --- Đế đô sát cơ bốn bề này cũng hết như Đôn Hoàng trùng trùng bình mã năm xưa, tạo cho y một võ đài khoáng đạt nhất, có cảm giác khiêu chiến nhất.

¹ Trích trong *Tây Đô Phú* của Ban Cố đời Hán.

Nhị Hào: Có lẽ là chỉ Hào Sơn, nơi đây có hai mộ lớn là lăng mộ của vương Hậu nhà Hạ (?) và Chu Văn Vương (theo *Tả Truyện* (Tả Khâu Minh).

Thái Hoa Sơn: Thái Hoa Sơn nằm ở phía Tây Hoa Thủ Sơn (?) sáu mươi dặm (Sơn Hải Kinh).

Bao Tà: Sách *Lương Châu Ký* có viết từ Vạn Thạch Thành ngược dòng Hán Thủy bảy dặm có Bao Cốc, cửa Nam gọi là Bao, cửa Bắc gọi là Tà dài bốn trăm bảy mươi dặm.

Lũng Thủ: Có lẽ là chỉ vùng Lũng Tây.

Tuy y mệt mỏi, nhưng sức ép khiêu chiến khắc nghiệt nặng nề làm phụt lên khí chất mạo hiểm sẵn mỗi trong bản tính của y.

Trường An đan thất quyền dục, giết chóc, âm mưu, bội phản, là võ đài của y, mà y từ sớm đã có thể nhàn nhã bài bố những vụ ám sát, tương đấu với người ta một cách thanh thản --- khác biệt với Miêu Cương xanh tươi trong trắng, ở nơi đó, lúc đối diện với đại tể ti “không còn là người” kia, trong tâm y hoàn toàn không có một chút cầm chắc nào. Đó là sự trống vắng không tiên liệu được khi giao chiến cùng thiên tướng.

“Chốn triều đình có nhiều thế lực ngọ nguậy, ngấm ngầm bùng lên, e rằng sẽ chóng vánh xảy ra biến cố --- Giờ đây đệ không biết ở đâu, các cánh quân đồn trú không kịp về kinh chi viện, dĩ nhiên là không còn kịp nữa”. Y nghĩ tới lời phó thác cuối cùng trong phong mật hàm của Mặc Hương gửi cho mình: “Kịch biến gần kề, huynh tính toán bao ngày nay, thuận thế bố trí một cục diện, mong sao trở bại thành thắng, chuyển quan hệ trọng đại, bên mình không còn ai thân thuộc, chỉ có họ Trương tôn có thể mạo hiểm gởi gắm --- Con người này tâm kế thâm sâu, huynh bao năm rồi cũng không nhìn thấu được. Nhưng nguy cục đến giờ phút này không còn nài hà gì được nữa, chỉ có mình hấn là có thể phó thác. Đệ nếu đọc được thư này mà trở về, cùng hấn mưu sự, cũng nên giới bị cẩn trọng”.

Lúc nghĩ đến đó, y đưa mắt liếc nhìn Trương tôn Tư Viễn ngồi kề bên.

Thanh y mưu sĩ lúc nào cũng ít nói, cứ mân mê trong tay pho tượng gỗ nhỏ. Nhưng pho tượng gỗ quý dị đó lại khiến cho nhãn thần của công tử Thư Dạ đột nhiên ngưng tụ --- Vật quý dị đó thật ra dùng để làm gì?

Công tử Thư Dạ chợt dừng đưa gỗ chén, tiếng ca cao vút vang lên giữa tiệc rượu, Bạch Cửu Nương đẹp nhất trong Thám Hoàn Lang cũng bắt đầu múa --- Tất cả Thám Hoàn Lang sát thủ ngồi thẳng đợi lệnh trong mật thất đều lộ biểu tình kinh ngạc, nhìn nam tử kia, người bằng hữu chi giao của Hầu gia, ngông cuồng uống rượu. Lâu nay từng nghe nói Đôn Hoàng thành chủ là người kiêu sa cứng đầu, lại không tưởng được phóng dãng hình hài tới mức như vậy.

Bạch Cửu Nương rút kiếm ra múa, vừa hết một khúc, kiếm lại cấp tốc chĩa ngay hướng công tử Thư Dạ đang ngồi!

Bạch y công tử không một chút động đậy, chỉ khẽ xoay cổ tay trong nháy mắt đó, kiếm đâm vào lòng chén. Cửu Nương chấp kiếm lạnh lùng nhìn vị khách: “Người đến để uống rượu, hay là đến dẫn bọn ta đi cứu Hầu gia? Bên ngoài không biết có bao nhiêu huynh đệ đã chết rồi, người lại còn ở đây uống rượu! Người thật ra có ý gì đây? Phải an

bài bao nhiêu vụ ám sát khốn khó như vậy sao? Cứ theo như lời người mà làm, bọn ta chưa tới khi công nhập cấm thành là đã bị diệt toàn bộ rồi!”.

“Đỉnh Kiếm Hâu có cho bọn người cái quyền thắc mắc hạch hỏi ta sao?”. Công tử Thư Dạ mỉm cười, rút chén rượu khỏi kiếm: “Con cờ không nên hỏi kỳ phổ của người đánh cờ ra sao. Xin cứ giữ yên bốn phận của mình”.

Hắc Cửu Lang không phục: “Bảy vụ ám sát trong một tháng trời nay, đã hao tổn hơn nửa nhân mã! Kẻ giết được chỉ bất quá là những quan viên ngoại thích, căn bản không động được nữ nhân trong Cảnh Hòa Cung chút nào! Người để cho bọn ta đi tìm chết, rõ ràng giúp cho nữ nhân kia được lợi --- người có phải là bằng hữu của Hâu gia không? Hay đã sớm bị nữ nhân kia mua chuộc rồi?”.

“Im miệng!”. Chợt có người quát nhỏ, Trưởng tôn Tư Viễn lâu rồi không nói gì chung quy đã mở miệng: “Ngồi xuống”.

Trưởng tôn tiên sinh đã mở miệng, ai ai cũng giạt mình kinh hãi, không ai dám tiếp tục làm khó nữa. Hắc Cửu Lang bộc trực đứng mạnh và Bạch Cửu Nương lạnh lùng tuyệt đẹp đưa mắt nhìn nhau, cũng lùi lại ngồi.

“Ngày mai, án theo kế hoạch mà ám sát Binh bộ thượng thư Lý Trường Can trên đường thượng triều”. Giữa tĩnh lặng, công tử Thư Dạ quăng thêm một câu, phát tay áo đứng dậy, ôm lấy ca cơ nghênh ngang bỏ đi. Đám sát thủ ngồi thất thần nhìn nhau, cuối cùng đều đổi mục quang về phía Trưởng tôn tiên sinh.

Trưởng tôn Tư Viễn điềm đạm mở miệng, đặt chén rượu xuống: “Nghe lời công tử an bài”.

o0o

Khác với sự trong trắng ngời tỏ của trăng miền Miêu Cương, ánh trăng Trường An mê ly mộng lung, phẳng phất trong không khí bốc dâng một lớp bụi bặm nhìn lại không thấy được. Dưới hành lang mờ tối, lệnh cho ca cơ đi ra, bạch y công tử lẳng lặng chấp tay sau lưng nhìn trăng, thần sắc cũng có hơi mê muội.

Không lâu sau, sau lưng truyền đến tiếng bước chân, không quay đầu lại, y mở miệng: “Án theo kế hoạch mà nói, ngày mai Hắc Cửu Lang và Thập Tam Nương đều phải chết --- có phải không? Như vậy, trong Thám Hoàn Lang chỉ còn lại không tới hai chục sát thủ?”.

“Phải”. Trưởng tôn Tư Viễn đứng sau lưng y, thanh âm lạnh buốt: “Một tháng nay, đã hao tổn mất hai mươi mốt sát thủ. Nhưng cũng diệt trừ được tám trọng thần thuộc hai giới quân chính trong triều, vây cánh của Di Hình trưởng công chúa đã bị tiêu trừ không ít. Nhưng cho tới nay, ả tặc hồ vẫn chưa có ý đồ sai phái cấm cung ngự lâm quân và cao thủ Minh giáo ra bảo vệ thuộc hạ”.

“Khà khà... nhần nhin đến cùng. Nữ nhân này quả thật rất tàn nhẫn kiên trì”. Công tử Thư Dạ cười cười: “Lông cánh có thể mọc lại, mạng mất thì kể như hết. Giờ phút này cái ả sợ là trúng kế diệu hổ ly sơn, thà chịu nhìn thuộc hạ gặp nạn chứ không dám buông lời phòng thủ đại nội”.

Trưởng tôn Tư Viễn điềm đạm hồi đáp: “Không sai. ả luôn luôn tính toán tinh minh”.

“Cũng phải, nếu không Mặc Hương sao lại dễ dàng bị bại dưới tay ả?”. Công tử Thư Dạ cười lạnh, chợt gật đầu: “Bất quá ta nghĩ phía chúng nhất định cũng đang tính toán tổn thất của bọn ta --- Mỗi một người bọn ta mất đi, chúng nhất định đều tính tới. Đại khái đợi đến khi bọn ta yếu tới một mức độ nào đó, sẽ phản kích”.

“Phải”. Trưởng tôn Tư Viễn gật đầu, chỉ nói: “Nhưng bọn chúng nhất định không tưởng được Thám Hoàn Lang bất quá là một lá bài lật ngửa trên mặt bàn, thực lực của bọn ta nào phải chỉ có vậy --- Mười tám lộ đại quân khắp thiên hạ dĩ nhiên đã lục tục tiếp nhận thủ dụ của Hầu gia, bí mật phái người về kinh đợi lệnh. Cả các võ lâm nhân sĩ của các đại môn phái Trung Nguyên cũng đã vân tập về kinh thành”.

“Chỉ là đáng tiếc cho Thám Hoàn Lang... Đó là một đội ngũ giang hồ trung tâm nhiệt huyết”. Công tử Thư Dạ bỗng thở dài, vẻ thất thần giữa đôi mày càng nặng nề: “Phần cơ nghiệp đó Mặc Hương kiến tạo bằng mười năm tâm huyết, sợ rằng sẽ tiêu hao hết trong trường huyết chiến này”.

Trưởng tôn Tư Viễn cũng một hồi lâu không nói gì, cuối cùng từ từ thốt: “Bọn họ... vốn cũng là tử sĩ”.

Tử sĩ?... Báo quân hoàng kim đài thượng ý, đề huề ngọc long vi quân tử²! Thứ tử sĩ khảng khái nhiệt huyết bị ca đó, tử sĩ vì sự an nguy của chủ quân của mình mà không

² Hai câu cuối trong bài Nhạn Môn Thái Thú Hành của Lý Hạ.

“Hoàng Kim” chỉ một công trình kiến trúc do Yên Chiêu Vương thời Chiến Quốc xây dựng bên sông Dịch, biểu thị không tiếc vàng bạc để chiêu nạp nhân sĩ trong thiên hạ. Thi nhân dẫn tích này ra, để diễn tả quyết tâm báo đáp triều đình của nhân sĩ.

“Ngọc Long” được chú giải “bảo kiếm”.

Hai câu tạm dịch: *Vì báo ơn vua, tay cầm bảo kiếm cam nguyện hy sinh vì Người.*

một chút do dự liễu thân tìm chết, quả thật khiến cho người như y phải kính phục một cách sâu đậm --- Nhưng, y không thể không coi những người đó như những con cờ không có sinh mệnh, vì chỉ có vậy mới có thể an nhiên đặt bọn họ vào đúng vào vị trí trên bàn cờ. Nếu tâm tâm niệm niệm nghĩ ngợi, làm sao mà bố hạ sát cục?

“Hy vọng cái chết của bọn họ có giá trị”. Công tử Thư Dạ lẩm bẩm, đột nhiên quay đầu lại nhìn Trưởng tôn Tư Viễn chằm chằm, từ từ thốt: “Người đêm nay lại phải vào cung? Nghe nói nữ nhân đó rất đẹp... Nghe nói ả và dòng họ Trưởng tôn các người đã có hứa hôn từ nhỏ”.

Mục quang sắc bén cực kỳ, nhưng Trưởng tôn Tư Viễn chỉ hờ hững hồi đáp một tiếng: “Phải”.

Sau đó xoay người bỏ đi, không giải thích tới nửa lời.

oOo

Cấm thành nguy nga, phảng phất như một ngọc tỷ chắc chắn không thể nào đổ bể, áp đè góc bắc thành Trường An.

Ngồi trong Cảnh Hòa Cung phòng vệ sâm nghiêm, bên mình bố trí ít nhất tám trăm thị vệ, còn có cao thủ Minh Giáo giấu mình trong những góc tối, Di Hình trưởng công chúa đôi mày vẫn hơi nhíu lại, phảng phất mặt đất lát bạch ngọc dưới chân đang lung lay lắc lư như sóng dữ. Nàng im lặng ôm chặt lấy vị hoàng đế thơ ấu, đứa bé cứ bị đánh khóc liên liên không ngừng.

Vũ Thái Đế tám tuổi đầu vẫn còn mang đậm nét khờ khạo sợ sệt, sau khi giật mình sức tỉnh khỏi giấc ngủ ngắn ngủi không thể giữ được bình tĩnh, tái mặt chỉ những luống hoa cúc nở rộ ngoài cung điện, ré lên: “Tiểu quý màu trắng! Tiểu quý màu trắng... chúng đang múa may!”.

“A Phạm hừ... Ở đây làm gì có tiểu quý”. Di Hình trưởng công chúa đánh dề dề, lại thở dài nhẹ nhàng.

Nhưng vừa nghĩ đến cục thế bên ngoài, đôi mày của Di Hình trưởng công chúa càng nhíu chặt lại --- Đế đô trên dưới nghị luận rùm rờn trời, vì bảy vụ ám sát trong một tháng nay, tám vị trọng thần trong triều đã bỏ mình. Tám vị đó toàn là vây cánh trợ giúp nàng nắm quyền bính. Nàng cũng do dự xem có nên sai phái một bộ phận nhân thủ đại nội đi bảo vệ vây cánh hạ thuộc không, nhưng Trưởng tôn Tư Viễn nói với nàng: “Đó là

công tử Thư Dạ đang dụ nàng xuất thủ, đợi cho nàng đưa nhân thủ rời khỏi cấm thành, y liền thanh đông kích tây”.

Cho nên nàng cứng cỏi nhẫn nại chịu đựng.

Nhưng đến nay bên ngoài đã phiêu diêu như vậy, đế đô nếu vẫn không có phản ứng gì, triều đình trên dưới sợ rằng sẽ bùng cơn sóng gió. Di Hình trưởng công chúa cũng không để ý gì tới Vũ Thái Đế đang khóc rống nữa, đứng dậy muốn đi tìm Nguyệt Thánh Nữ Mai Nghê Nhã cả ngày rồi chưa gặp.

Vừa đứng dậy, liền nhìn thấy một nam tử áo xanh từ tuốt trong rừng hoa bước ra.

“Tư Viễn!”. Vừa mừng vừa sợ, nàng bước tới đón chào, đi xuyên qua những bụi hoa rực nở trên những đồng xương trắng.

“Ngày mai, công tử Thư Dạ sẽ phái Thám Hoàn Lang lên triều ám sát Binh bộ thượng thư Lý Trường Can”. Người đó chỉ đứng trong vùng tối, điềm đạm mở miệng: “Lần này nàng cần phải sớm chuẩn bị --- Binh bộ thượng thư khác với những người kia, lúc này không thể thí bỏ con cờ này, nếu không đế đô sẽ loạn”.

“Đúng, tôi cũng tính như vậy”. Di Hình trưởng công chúa gật đầu, thần sắc trấn định: “Gần đây tổng đàn Côn Luân Đại Quang Minh Cung đã phái một đội nhân mã đến đế đô, giúp ta hoàn thành đại nghiệp. Nhất Phẩm Đường của Hồi Hột cũng đã phái cao thủ đi, theo lời hiệu triệu của Mai Nghê Nhã công chúa. Vì Cao Liên Thành còn trấn thủ Đôn Hoàng, bọn họ phải đi vòng qua Kỳ Liên Sơn, lặn lội gian khổ, cho nên đến trễ một chút --- Bọn họ một khi đến đây, thực lực phe ta tăng tiến tốt bậc, không còn phải tránh né đụng chạm thẳng với Thám Hoàn Lang nữa. Hà huống ta mấy ngày nay đã tính kỹ, bọn chúng cũng đã hao tổn không ít”.

Lạnh lùng buông tiếng tới đó, giọng điệu của Di Hình trưởng công chúa đột nhiên chuyển thành nhu mì, nhón tay ngắt một đóa hoa cúc, nhìn thanh y nam tử bên kia, một hồi sau mới mở miệng: “Chàng... chàng đi Nam Cương chuyến này thật là lâu...”. Ngưng một chút, bờ má chợt hơi ửng hồng, chỉ nói: “A Phạm rất nhớ chàng”.

Trưởng tôn gia vốn là dòng họ ngoại lớn nhất của Đại Dân, cũng là cột trụ trong thập đại môn phiệt quý tộc, lúc nào cũng có hôn sự với hoàng thất. Mà Trưởng tôn Tư Viễn cũng thường hay xuất nhập hoàng thất, đã quen thân với hai chị em Hạ Bàng Hạ Phạm từ nhỏ. Nếu không phải sau đó Tứ Vương nội loạn, nếu không phải Đỉnh Kiếm Hầu chủ trì triều chính --- nói không chừng giữ Hạ gia và Trưởng tôn gia đã sớm có thêm một mối nhân duyên.

Nhưng Di Hình trưởng công chúa cuối cùng đã nuốt nửa câu sau, Trưởng tôn Tư Viễn lại phảng phất không nghe thấy, chỉ nhú mày: “Minh Giáo lại phái người đến? Bọn họ chuẩn bị kéo Nhất Phẩm Đường của Hồi Hột và cả tổng đàn đến Trường An ư?”.

“Chàng không phải có nói với ta những người giang hồ đã bí mật vân tập về Trường An sao? Thêm vào một công tử Thư Dạ, càng không thể khinh địch”. Di Hình trưởng công chúa nắm chặt tay lại, đóa hoa cúc trong tay liền tan nát, trong mắt ánh lên nét tàn độc: “Không thỉnh Minh Giáo và Hồi Hột xuất thủ, còn có thể làm gì đây? Thật ra cũng có điều kiện trao đổi”.

Trưởng tôn Tư Viễn không nói gì khác, chỉ thốt: “Ta sợ thỉnh thần thì dễ, tiễn thần lại khó”.

Sau đó hấn xoay người bỏ đi, biến mất trong vùng tối giữa rừng hoa. Di Hình trưởng công chúa vốn muốn lưu hấn lại, chợt lại đắn đo, vô vô đóa hoa cúc trong tay, một hồi sau chỉ thở dài nhè nhẹ --- Nàng thật càng lúc càng nhìn không thấu được con người của Tư Viễn.

A Phạm trong cung vẫn đang khóc lóc, cả đêm không ngừng, nàng vừa nghe thấy trong lòng liền cảm thấy phiền muộn vô cùng, bực bội đập đá một dãy hoa, để lộ ra một vài mảnh xương dưới đất.

oOo

Lúc Trưởng tôn Tư Viễn từ trong cấm cung trùng trùng đi ra, vầng trăng chênh chếch bên ngoài đã lặn dần nơi trời tây.

Hấn chọn cánh cửa hồng hoang vắng nhất mà bước ra, lúc bước qua cái tượng đồng tiên nhân hững hờ bên ngoài cửa cung, hấn chợt ngẩng đầu đưa mắt nhìn --- Trên tay của pho tượng tiên nhân bằng đồng đó cầm một cái mâm đồng đường kính cỡ một trượng, bên trong mâm đồng lại có một tà bạch y đang đứng thẳng. Trăng tà giắt ngay chân trời xanh thẫm, con người đó đứng trong lòng bàn tay của pho tượng tiên nhân, lại có một khí chất phiêu nhiên xuất trần còn hơn cả tiên nhân, bạch y trắng hơn tuyết, râu dài tung bay, phảng phất như thiên ngoại phi tiên phiên nhiên bay đến. Đứng tuốt trên cao như vậy, cúi xuống nhìn, không nói gì.

“Phong Nhai đại tể ti!”. Trưởng tôn Tư Viễn biểu tình một mực không thay đổi chung quy nhện không được thoát miệngn la lên, vừa mừng vừa sợ.

“Ta biết người kia đã đến đế đô... cho nên ta cũng đã đến”. Người đó mỉm cười, thò tay về phía hắn: “Chiếu theo ước định, trước hết giao cho ta Long Huyết Châu”.

--- Trên cánh tay lão thò ra, có một giọt máu từ từ ngưng tụ, tách một tiếng nhỏ xuống.

Vết thương trên vai không ngờ vẫn chưa khô đọng.

Trưởng tôn Tư Viễn định thần, lãnh tĩnh đáp: “Tại hạ không có đem theo mình --- Mời theo tôi về lấy, được không?”.

o0o

Lúc trời sáng, kết quả ám sát đã truyền ra.

Tựa hồ trái ngược với sự thoái nhượng của bảy lần trước, lần này, cấm cung đại nội phái ra một đội hảo thủ bảo vệ Binh bộ thượng thư. Lần ám sát thứ tám này hoàn toàn thất bại --- không những tổn thất Hắc Cửu Lang và Thập Tam Nương, thậm chí cả Bạch Tam Lang phụ trách liên lạc cũng bị giết.

“Bọn chúng cuối cùng đã xuất động?”. Công tử Thư Dạ có vẻ mừng, lại có vẻ ngạc nhiên: “Đâu có mau như vậy chứ”.

“Bởi vì tới bây giờ, hàng phòng thủ trong cấm thành của bọn chúng đã quá vững vàng, tự nhiên là không ngại phái xuất nhân thủ”. Thanh âm của Trưởng tôn Tư Viễn từ ngoài cửa truyền vào, thanh y nam tử đó từ trong rặng đông bước tới, thần sắc thận trọng: “Công tử, viện quân Tây Vực đã đến, người đó chung quy đã đến Trường An!”.

“Ai?”. Công tử Thư Dạ giật mình, ngẩng đầu hỏi.

Trưởng tôn Tư Viễn nhãn thần ngưng trọng, gần từng tiếng: “Hoắc Ân”.

“Sơn Trung Lão Nhân?!”. Giây phút đó phảng phất có một thứ lực lượng đáng sợ làm cho công tử Thư Dạ đứng phắt dậy, vạt áo gạt đổ chén trà: “Người nói người đến là Sơn Trung Lão Nhân? Giáo Vương... y... y... tự mình đến đế đô?”.

Kỷ ức năm xưa như làn chớp chiếu rọi tâm tưởng của y --- Giáo Vương, Giáo Vương... cái tên đó hòa chung với một đoạn năm tháng tàn khốc, thâm nhập đến tận tim gan. Để khởi sau bao nhiêu năm trời xa cách, lại vẫn có lực lượng khiến cho tâm thần của y run rẩy. Đó là một thứ sợ hãi theo phản xạ, hằn sâu tới tận xương tủy, tin rằng tất cả các sát thủ xuất thân từ Tu La Trường cả đời này không thể quên được.

Cho dù kiêu ngạo như y cũng không thể tránh khỏi.

Nhưng y rất mau chóng trấn tĩnh lại, cười lạnh: “Không tưởng được lão nhân gia y đến từng tuổi này vẫn chịu khổ lặn lội trèo đèo vượt núi... dã tâm không nhỏ”. Ngưng một chút, khoé miệng của công tử Thư Dạ để lộ một tia chế giễu: “Không bỏ qua được, phải gặp y! mọi người đều nói y là nhân vật lục địa thần tiên bậc nhất, vô phương đả bại, ta phải đi thử một phen”.

“Không cần thử”. Trưởng tôn Tư Viễn thần sắc vẫn trầm định: “Người không phải là đối thủ của y”.

“Ai nói?”. Công tử Thư Dạ cười lạnh.

“Đỉnh Kiếm Hâu”. Trưởng tôn Tư Viễn điềm đạm hồi đáp.

Công tử Thư Dạ đột nhiên ngậy người, nhìn nam tử không có biểu tình kia: “Mặc Hương?”.

“Phải. Trước lúc đại biến xảy ra, Hâu gia từng bình tĩnh tính toán hết hình thế”. Trưởng tôn Tư Viễn nhẹ nhàng gật đầu: “Hâu gia sớm biết Minh Giáo sẽ triệt để quỵen nhập vào chính cục của đế đô, Hâu gia cũng có tính qua, ngoại trừ một người, trên thế gian này không có ai có thể là đối thủ của Sơn Trung Lão Nhân --- Cho nên, ta đã sớm án chiếu theo kế hoạch của Hâu gia, thân chinh đi Miêu Cương thỉnh người đó đến”.

Nói đến đây, Trưởng tôn Tư Viễn nhẹ nhàng giơ tay, đẩy song cửa bên cạnh: “Người nhìn xem”.

Nhân thần của công tử Thư Dạ ngưng đọng, nhìn qua song cửa, thấy một tà bạch y im ắng đứng thẳng trên hành lang. Con người đó không biết từ lúc nào đã tiến nhập cứ điểm bí mật của Thám Hoàn Lang, đang đặt tay trên vai trái, nhẹ nhàng vuốt ve. Ánh mặt trời lọt lọt chiếu trên mình lão, khiến cho người lão có vẻ như không thật, cứ như trong mộng.

“Phong Nhai... Phong Nhai đại tể ti!”. Y thoát miệng hô nhỏ, không thể tưởng tượng nổi.

--- Giờ phút này, đứng dưới ánh rạng đông mờ sương của đế đô, không ngờ là đại tể ti của Bái Nguyệt Giáo vừa ác chiến sinh tử bên Nguyệt Cung Thánh Hồ với y! Sao lại có thể được?... Con người đó, con người như thiên ngoại phi tiên, một đại tể ti không tiếm nhiễm một chút khói lửa nhân gian, cũng bị lôi cuốn vào trường hạo kiếp phân tranh ở đế đô này?

Thiên hạ võ lâm từ xưa đã phân thành chính tà hai phái, cao thủ xuất thân từ thất đại môn phái, ai ai cũng tài nghệ tuyệt luân, khó phân cao hạ. Bảy vị tuyệt thế cao thủ

trong chính phái qua cả trăm năm nay được xưng là “Tam Hoàng Tứ Đế”, mỗi người đến từ một trong thất đại môn phái; nhưng trong tà giáo, lại luôn luôn là Tây Vực Đại Quang Minh Cung và Nam Cương Bái Nguyệt Giáo chia đôi. Trong lời đồn đại, Bái Nguyệt Giáo đại tể ti và Minh Giáo Giáo Vương là tuyệt đỉnh nhân vật trong tà phái, đều hiệu xưng đạt đến cảnh giới “thoát ma”, tiếp cận lục địa thần tiên, đủ sức chống đối với Tam Hoàng Tứ Đế.

Thất đại môn phái mười mấy năm trước đột tập Quang Minh đỉnh, sau khi liều mạng lưỡng bại câu thương với Ma Giáo, những năm gần đây nhân tài điều linh, chưa phục hồi đào tạo được anh tài như thời Tam Hoàng Tứ Đế, cũng chỉ có Bái Nguyệt Giáo đại tể ti trước mắt mới có thể tranh cao thấp với Sơn Trung Lão Nhân!

Phải một hồi sau, mọi tính toán mưu kế mới hiện lại trong đầu y. Phút giây nhìn thấy Phong Nhai đại tể ti, ý niệm đầu tiên của công tử Thư Dạ là: Sa Mạn Hoa đâu? Sa Mạn Hoa ra sao rồi? Đêm đó, sau khi dùng Vô Sắc chi Tiên đã thương Bái Nguyệt Giáo đại tể ti, nàng có phải chịu phạt không? Giờ ra sao rồi?

Y chỉ mới há miệng, còn chưa nói tiếng nào, phảng phất biết y muốn hỏi gì, vị bạch y tể ti chìm đắm trong sương sớm đã quay đầu lại, nhìn y mỉm cười: “Nó không có gì. Nó không phải là mối đe dọa đối với Vân Túc, gã không thể giết nó đâu --- Sự tình bên đế đô một khi kết thúc, người đến Nguyệt Cung dẫn nó về đi... Ta sẽ không cản trở người”.

Vậy, lần trước, sao ông lại cản trở ta như vậy? --- Y nghĩ trong đầu.

Phong Nhai đại tể ti xoay người nhìn chân trời bừng sáng, hờ hững thốt: “Ta một mình xem mặt trời mọc mặt trời lặn giữa đất trời này đã rất lâu, rất lâu rồi... Ta rất muốn tìm một hảo hán tử, xem chung với ta. Nhưng hiện tại, bất tất nữa”.

--- Nụ cười đó, không ngờ không có tới một chút sát khí và lực áp bức trong trận quyết chiến trên đỉnh Linh Thấu Sơn, mà ướm đượm thần sắc hư không, đạm bạc, thậm chí hơi hơi mệt mỏi.

- o O o -